

Kun jo tummensi tulevan
taivaanrannan synkkä pilvi,
tajusin lopulta, että
minulla on tähtirooti
elämäni näytelmässä,
osuus muiden välttämätön
mutta vain sivuosissa.

Onko nyt jo liian myöhä
parannella ohjausta,
ottaa ohjakset käsiini,
saavuttaa hyvä finaali
laiturilla kun jo seison
siipirikkona rukoillen
peruutusta laivapaikan?

Talonpoika Tuurin lailla
pyydän lähdön lykkäystä
haluaisi kun en vielä
erota lähimmistäni,
jättää kaunistä kotia,
syliä suvisen luonnon,
talvipäivän raikkautta.

Olen silti kiitollinen
hetkistä ilon hitusten,
murenista murhemielen,
jokaisesta tuokiosta
uuden aamun valjetessa.

Herää toivo mielessäni
sateenkaaren kauneudesta,
kaaresta värien kirjon
varjossa vakavan uhkan.